

[Horn.]

kun et spørgsmål om tid. Vi tror, at vor tids lærere med den frihed, der gives den enkelte i undervisningen, kan give en undervisning inden for disse loves rammer, som dækker fremtidens krav, alt under forudsætning af, at hjælpemidlerne som hidtil stilles til rådighed, måske også i rigeligere mængde, end det hidtil har været tilfældet.

Må jeg dernæst ligesom den højtærede minister appellere til den bredest mulige samling om lovforslagene. Vi forventer efter den milde luft i foråret, at lærerorganisationerne på normal måde vil møde frem i det kommende udvalg og yde deres bidrag.

Vi vil også henstille til det konservative folkeparti at overveje, om ikke det var ønskeligt at gå ind i en realitetsforhandling med os andre for at opnå den størst mulige enighed her i tinget. I de hidtidige forhandlinger i det tidligere udvalg er det konservative folkepartis centrale synspunkt blevet fremført af det ærede medlem hr. Poul Sørensen, som gang på gang har foreholdt os, at det var en urimelighed, at man ikke skulle have lejlighed til at foretage en deling i byskolerne, hvor man havde flere klasser på samme alderstrin. Nu er dette ønske jo imødekomet. Spørgsmålet om det 8. skoleår har partiet selv forspildt chancen for at skaffe et flertal for med sin vaklende holdning i 1955-56.

Var her for øvrigt ikke en god lejlighed for partiet til at manifestere den omsungne enighed inden for oppositionen? Ganske vist har Jydske Venstres formand for nylig ved Det jydske Venstres møde i Nykøbing Mors udtalt, at det var bedst, sagen blev klaret inden valget, da de to partier ikke var enige. Jeg synes ikke, vejen kan være så forfærdelig lang for det konservative folkeparti med hensyn til det 8. skoleår med alle de forbehold, som findes i partiets forslag af oktober 1956.

Med det her fremførte, sammenholdt med vore indlæg ved tidligere debatter, mener jeg nogenlunde at have gjort rede for vore hovedsynspunkter.

Den højtærede ministers gennemgang af lovforslagenes enkelte bestemmelser ved fremsættelsen dækker vor bedømmelse af lovforslagene, som naturligt er, fordi de er udarbejdet i enighed mellem de tre partier. Jeg skal derfor kun kort fremhæve de

væsentligste fremskridt: at vi får en ligestilling mellem land og by bortset fra den forskel, som børnetallene geografisk medfører; at vi kommer af med „den lille embeds-eksamen“; at alle børn, der har anlæg for sprog, får undervisning i et eller to sprog som i andre nordiske lande; at klassekvotientens maksimum sænkes — det har vi gentagne gange fremhævet som et vigtigt led i forbedring af undervisningen, ikke mindst for den frie mellemskoles børn; at den skolereform, vi i øvrigt flere gange har nævnt, vil give fm-børnene en tiltrængt løftning, som jeg har peget på et par gange, og at alle børn, som forlader skolen ved det 14. år, har fået en afrundet undervisning og et afgangsbævis med en almindelig omtale af barnets evner og anlæg som vejledning for barnet selv, dets forældre og det erhvervsliv, det skal gå ind i.

Vi mener, at disse reformer baner vejen for en betydelig bedre skole end den, vi har i dag, en skole, hvor der også er mulighed for i de øverste klasser, såvel i hovedskolen som i realskolen, ligesom tilfældet er inden for gymnasiet, at give en undervisning, som peger frem mod det, vi i øjeblikket taler så meget om: den tekniske undervisning; disse lovforslags rummelighed er af stor værdi, når vi tænker på den fremtid, vi står over for.

I denne forbindelse vil jeg gerne afvise en påstand, der ofte fremsættes, om, at den sene deling betyder social slagside. Jeg ser godt hensigten med at fremsætte en sådan påstand over for socialdemokratiet. Derfor vil jeg også sige til alle mindrebemidlede hjem: tag det spark med tålmodighed; tag det spark, som gives fra alle modstanderne, med tålmodighed. Det er jo således, at tusinder eller i hvert fald hundreder af arbejderhjem i dag lider betydelige afsavn for at kunne lade dem af deres børn, som har evner til at læse, få en videregående uddannelse. Jeg føler mig overbevist om, at arbejderne føler samme ansvar som andre, selv om jeg ser af bladet Folkeskolen, at det mener man ikke dér. Man giver udtryk for, at arbejderne er mindre ansvarsfulde folk, der ikke tager det så nøje med deres børns uddannelse. Tag også mod det spark, ærede arbejderhjem derude omkring, fra skolens folk eller enkelte af skolens folk; jeg går ud fra, at det anførte synspunkt i hvert fald